

קשה לכתוב על בן כל-כך צעיר, כל פעם כשאני מתחילה לכתוב ממלאות הדמעות את עיני.

מה נספר עליך, אחי האהוב? שהיית ילד טוב ויקר ושבקושי הספקת משהו בחיך? הלב לא נותן לכתוב עליך, כי אתה עוד כל-כך חי בשבילנו. היית כמו כולם, ילד חביב ושובב. לא רצית ללמוד והחלטת ללכת לשנת שרות. חשבת על גרופית. נסעת לשם, ובדרך חזרה צלצלת אלי בביישנות, ושאלתה אם אתה יכול לבקר אותי. כעסתי עליך על שאלתך - מה פתאום רשות ביקשת ממני, מאחות צריך לבקש רשות? מתי שתבוא תמיד אשמח אליך.

ואז למחרת, הופעת כשחולצתך מלוכלכת. שאלתי אותך מה קרה, וסיפרת לי שעזרת לנהג לתקן בדרך את האוטו, עד שהצליח לנסוע. כל-כך חמוד היית באותו רגע, עד שרציתי לנשק אותך.

לבסוף החלטת ללכת לנוה-ים. היית 'מבסוט', עד שהחלטת שלא עובדים שם מספיק קשה, ושאתה רוצה לחזור הביתה ולעבוד כמו כל חבר. ביקשת מאמא, במכתב, שתדבר עם המזכיר, שיסכים שתעבוד כמו חבר, וכך היה. רק שלא הספקת לעבוד הרבה.

בשדה, שאותו אהבתה, חיכה לך מוות אכזרי ואיום.

החדשות של שעה שש התחילו, והקריין, בקור רוח, מודיע: פלטפורמה עלתה בשדות אשדות על מוקש. קפאתי על מקומי. לא העליתי על הדעת שכזאת יכול לקרות לך, אחי היקר.

אחרי חמש דקות קראו לי לטלפון. רוחל'ה צלצלה ומסרה שנפצעת קל ואין לי מה לדאוג, ושאין צורך לבוא. התעקשתי, ועוד באותו לילה הגעתי אליך. כשהגעתי לבית החולים שמעתי אותך צועק. לא היה לי אומץ להכנס, ועמדתי בפתח הדלת. אמא ישיבה על ידך, כפופה ובוכה, וכאילו הזקינה ב-50 שנה בין יום. לא הכרתי אותה.

ניגשתי בשארית כוחותי אליך. שכבת והסתכלת עלי בעיניים קרות. לא היכרת אותי. הייתי זרה בעיניך. נישקתי אותך, חיבקתי אותך וליטפתי אותך, שאלתי אותך: מי אני? ואתה אמרת: לא יודע.

הלב נצבט בי. כמה פעמים שאלתי, עד שלבסוף אמרת: שולה, מצאת לך זמן לבוא..

החזקת לי את היד חזק חזק, מניין היה לך כח כזה? עד היום אני יודעת. שלושה ימים סבלת, ואנחנו איתך. ביום האחרון ישבנו על ידך עד הרגע האחרון, עד שיותר לא יכולנו, יצאנו והרופא נכנס. כעבור כמה דקות יצא וסיפר לנו שזה הסוף.

אמא צעקה. למה לא לקחתי אותך לגבים, הוא רצה כל-כך, למה? למה? רצית לעבוד קשה. לכן באת הביתה. לא הספקת לעבוד הרבה, המוות חיכה לך, מוות אכזרי.

אמא כועסת על עצמה כל הזמן: למה הערתי אותו לעבודה? בשביל מה, בשביל למות? הוא ישן כל כך בשקט, ולא ידע מה מחכה לו.

וככה נשארו הבגדים שלך תלויים בארון. רק אתמול לבשת אותם. ובכיס המכנסיים מכתב שאך קיבלת. לא, זה לא יכול להיות שלא תכנס הביתה, תשתה ותצחק איתנו, זה רק חלום רע שייגמר ברגע שנתעורר, זה אכזרי מדי.. אבל בכל זאת אנחנו מתעוררים – והחלום הרע נשאר וקיים.

נשארו המומים ושבורים, וכל דבר בבית מזכיר אותך וצובט בלב. אתה נשארת איתנו, אתה כל הזמן בחדר, רק שאנחנו לא רואים אותך, אבל חשים אותך ושומעים אותך.

נזכור אותך תמיד, יהודה, הגבוה, השחרחר והעליז, והלב ימשיך לכאוב כל פעם שנזכיר אותך.

כי היית רק בן 17, רק בן 17... כמעט ילד.